

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce:

Q. N. T.

státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2019 č. j. OAM-190/LE-BA04-HA13-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Žalobce konstatoval, že v průběhu správního řízení uvedl, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je mimo jiné obava z jeho věřitelů, kteří jej i fyzicky napadli. Žalovaný se předmětným důvodem zabýval tak, že jej označil za irelevantní, především z toho důvodu, že původcem újmy není veřejná moc, a rovněž proto, že nevyužil proti hrozícímu nebezpečí ochrany vietnamského státu. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že Vietnam je schopen poskytnout mu dostatečnou ochranu před vážnou újmou hrozící ze strany třetích osob. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž citoval. Dále uvedl, že v současné době ve Vietnamu v žádném případě nefunguje systém, který by zaručil zabránění způsobení vážné újmy, a to právě zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy. Nelze pominout všeobecně známé informace o Vietnamských bezpečnostních složkách i úřadech trpících korupcí, zcela svazujících ruce vietnamské policii a znemožňující účinné a nestranné potírání kriminality a ochranu jejich obětí. Vietnam je pak všeobecně považován za jeden z nejzkorumpovanějších států v Asii. Zvláště výrazná je pak korupce a s ní spojená nefunkčnost veřejného sektoru patrná ve fungování vietnamské policie, která svou činnost plní jen zcela výběrově a v žádném případě ji není možné považovat za bezpečnostní sbor poskytující potřebný nestranný a alespoň zčásti efektivní přístup k potírání a předcházení kriminality. Žalobce uvedl, že za situace, kdy v jeho domovském státě fakticky nefungují bezpečnostní složky, které jsou „do morku kosti“ zkaženy korupčním jednáním a z něj vyplývajícím nefunkčním a svévolným zneužíváním postavení a neplněním úkolů, je zcela nepřipadné po něm požadovat, aby využil žalovaným zmiňované prostředky ochrany proti hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob, a to již s ohledem na to, že osoby, které mu půjčily finanční prostředky, po něm tyto prostředky nevybíravým způsobem zcela mimo legální způsoby uplatňování pohledávek, vymáhají a vyhrožují dokonce jeho rodině. Důvodně se tak obává, že by jeho jakákoli snaha obrátit se na příslušné bezpečnostní složky, vedla pouze ke gradaci útoku a násilí ze strany soukromých osob, které mu hrozí vážnou újmou. Vietnamská policie by mu jen těžko byla ochotna a schopna poskytnout adekvátní pomoc a zastání.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval, že žalobce neměl nikdy potíže se státními orgány. Skutečnost, že se obává věřitelů z důvodu nesplaceného dluhu a tvrzení, že by mu hrozila vážná újma v případě potíží s věřiteli, je neopodstatněné. Z informací o zemi původu vyplývá, že ve Vietnamu existují možnosti, které může při ochraně svých práv využít. Dodal, že žalobce vycestoval z vlasti legálně, se státními orgány neměl žádné potíže a nikdy se s obavami z jednání soukromých osob na státní orgány o pomoc neobrátil. Nelze dojít k závěru, že by tak nemohl učinit, či že by státní orgány mu nebyly schopny či ochotny pomoc poskytnout. Žalovaný v daných souvislostech odkázal na relevantní judikaturu, zejména pak na usnesení č. j. 7 Azs 265/2018, v němž byl řešen obdobný případ.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť na výzvu soudu k postupu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. se žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělil. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas.
6. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 13. 3. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti a v rámci údajů a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že z vlasti vycestoval asi před 4 nebo 5 lety. Do České republiky přijel v létě 2017. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že se do Vietnamu nechce vrátit, protože je tam znečištěné životní prostředí, dále proto, že je ve vlasti zadlužen a nejsou tam dodržována lidská práva. Při vycestování z vlasti neměl žádné potíže. Neznámé osoby jej ve Vietnamu několikrát fyzicky napadly z důvodu dluhu. Z těchto osob měl strach. Policii o pomoc nepožádal, což vysvětlil tím, že když lidé něco nahlásili, stalo se, že pak byli fyzicky napadáni ještě více a policie se tím stejně nezabývala. On osobně nepožádal o pomoc ani jiný státní orgán. Ve vlasti pracoval, avšak málo vydělával a peníze mu nestačily na úhradu dluhu. Co se týče dalších skutkových zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, krajský soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu.
7. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 24. 8. 2018, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 31. 5. 2019, dále ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, údaje o zemi Vietnam 2018, ze dne 28. 1. 2019, z Výroční zprávy Amnesty International 2017/2018 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam, ze dne 22. 2. 2018, dále také vycházel z opisu rejstříku trestů ze dne 15. 4. 2019 a z trestního příkazu Okresního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 3 T 31/2019 ze dne 9. 3. 2019.
8. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobci byla dána možnost v průběhu celého správního řízení seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nějaké další skutečnosti nebo nové informace. Žalobce této možnosti nevyužil.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Tvrdil-li žalobce, že se důvodně obává vycestování do své vlasti, neboť má dluh u tamějších věřitelů a byl kvůli tomu i neznámými osobami několikrát fyzicky napaden, pak se nejedná o azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, a ani o azylově

relevantní důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle setrvalé a rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Tuto irelevantnost vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutích č. j. 4 Azs 23/2003-65, č. j. 3 Azs 20/2003-43, č. j. 5 Azs 3/2003-54. Potíže se soukromými osobami ve státě původu spočívající např. ve vyhrožování či vydírání, nelze bez dalšího považovat za důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, ani je nelze považovat za důvody pro udělení doplňkové ochrany. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 440/2004-53). Kroky státních orgánů na ochranu před vážnou újmou lze mít za přiměřené, a tudíž ochranu za poskytnutou, mimo jiné tehdy, je-li ve státě, kam má být žadatel navrácen, zaveden účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 48/2008-57). Ze správního spisu vyplynulo, že policie i bezpečnostní složky ve Vietnamu fungují a jsou úspěšné v udržování veřejného pořádku. Skutečnost, že existují problémy v oblasti dodržování zákonů či nižší efektivnost pomoci ze strany policie u případných problémů vzniklých mezi soukromými osobami, není azylově relevantní důvod. Skutečnost, že žalobce možnosti ochrany ze strany státních orgánů dosud nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Situace žalobce tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vyložil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině, a ani neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nedosahuje hrozby vážné újmy, která je v tomto ustanovení vyžadována. Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 7/2004-37). Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

11. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.10.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně